

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarum Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Distinct. XXVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

Ibidem paulo inferioris.

Ibidem paulo superioris.

1. Cor. 13. c.

*1. Tim. 1. a
Lib. de Doc.
Christ, 1.
cap. 40. in
principio.*

æquales sibi esse apud nos inuenimus: quia quantum credimus, tantum amamus: & quantum amamus, tantum de spe præsumimus. Quisq; enim fidelis tantum credit, quantum sperat, & amat: tantum operatur, quantum credit, & amat, & sperat. Sed ramentum maior spe & fide charitas dicitur, quia cum ad Dei speciem peruenitur, spes & fides transit, sed charitas permanet: & quia charitas mater est omnium virtutum, quæ non ideo post fidem & spem ponitur, quod ex eis oriatur, sed post illa remanebit aucta. Charitas enim nunquam excidit. Præmissa autem æqualitas proprie secundum interiorum actuum intentionem consideranda est. Hinc vero quod hic & superius dictum est, scilicet, quod charitas non est ex fide & spe, sed è conuerso, videtur obuiare, quod ait Apostolus. Finis præcepti est charitas de corde puro, & conscientia bona & fide non ficta. Quod exponens Aug. Cor. accepit pro intellectu, & conscientiam pro spe. Qualis inquit charitas est finis præcepti procedens de corde puro, id est de puro intellectu, ut nihil nisi Deus diligatur, & conscientia, i. de spe bona, & fide non ficta, i. simulata, Non ergo charitas fidem & spem, sed fides & spes charitatem præcedere videntur. Hoc ergo ea ratione traditum intelligitur, non quod fides & spes causa vel tempore charitatem omnium bonorum matrem præcedat: sed quia charitas sine illis in aliquo esse non potest, sed illa sine charitate possunt esse: quamuis non sit pars fides vel spes sine charitate. Ideo ergo ex fide & spe procedere dicitur charitas, quia nulli prouenit sine istis.

DE SPE, QUID SIT.

DISTINCT. XXVI.

De spe.

Est autem spes virtus, qua spiritualia & æterna bona sperantur, id est, cum fiducia expectantur. Est enim spes certa expectatio futuræ beatitudinis, veniens ex Dei gratia & meritis præcedentibus.

bus vel ipsam spem, quam natura præ charitatis, vel rem speratam, id est, beatitudinem æternam. Sine meritis enim aliquid sperare, non spes, sed præsumptio dici potest.

De quibus sit spes.

Et sicut fides, ita & spes est de inuisibilibus. Vnde Aug. Fidem appellamus earum rerum, quæ non videntur. De spe quoque dicitur, Spes quæ videtur, non est spes. Quod enim videt quis, quid sperat? Quod attinet ad non videre vel quæ creduntur, vel quæ sperantur, fidei speique commune est. Distinguitur tamen fides à spe, sicut vocabulo, ita etiam rationali differentia. Est enim fides malarum rerum & bonarum: quia & bona creduntur & mala, & hoc fide bona non mala. Est n. fides & præteritarum rerum, & præsentium, & futurarum. Credimus enim mortem Christi, quæ iam præterijt: credimus cessionem, quæ nunc est. Credimus venturum ad iudicandum, quod futurum est. Item fides & futurarum rerum est, & alienarum. Nam & se quisque credit esse cœpisse, nec fuisse utique sempiternum: & alia atque alia non modo de alijs hominibus multa, quæ ad religionem pertinent, verum etiam de angelis credimus: Spes a. non nisi bonarum rerum est, nec nisi futurarum, & ad eum pertinentium, qui earum spem gerere perhibentur.

Redit ad præmissam questionem, scilicet, an fides & spes in Christo fuerint.

Post hoc superest inuestigare, utrum fides & spes in Christo fuerint: unde tractat⁹ iste sumpsit exordium. Quibusdam non indocte videtur fidem virtutem & spem in eo non fuisse, sicut in sanctis iam beatificatis, vel in angelis non sunt, & tamen sancti credunt & sperant resurrectionem futuram, & angeli eandem credunt: nec tamen in eis fides vel spes virtus est: quia & Deo per speciem contemplando, fruuntur: & in Dei verbo resurrectionem

R r 4

futu-

B
In Enchirid.
cap 8. ad finem.
Rom. 8. e
Ibidem paulo superius.
Ibidem ad principium.
Cap. 8.

C
Supra dist.

43.

1. Cor. 13. d

1. Cor. 13. d

Ibidem d

Ioan. 17. a

Psal 30.

De charitate quantum ad eius essentiam & in 110. a.

futuram siue iudicium, non per speculum in ænigmate, sed præclarissime inspiciunt. Si enim, quia credunt resurrectionem futuram, ideo verum est eos fidem habere: ergo ea consummata post iudicium similiter & fidem habere dicentur, qui credent eam præteritam. Sed sicut tunc credent, nec tamen fidem, quæ fidelis facit, habebunt: quia non credent absque scientia, quæ non erit ænigmatica, sed per speciem: ita & modo credunt, & sperant resurrectionem: nec tamen fidem habent, quia credendo cognoscunt. Venit enim eis, quod perfectum est, & euacuatum est, quod ex parte est. Venit enim cognitio, & euacuata est fides. Venit species & desijt spes. Ita & Christus in quo fuerunt bona patri, credidit quidem & speravit resurrectionem tertia die futuram, pro qua & patrem oravit: nec tamen fidem virtutem & spem habuit, quia non ænigmaticam & specularem, sed clarissimam de ea cognitionem habuit: quia non perfectius eam cognouit præteritam quam intellexit futuram. Speravit tamen Christus, sicut in Psal. ait, In te Domine speravi: nec tamen fidem vel spem virtutem habuit, quia per speciem videbat ea, quæ credebat. De antiquis vero patribus, qui apud inferos viq; ad passionem tenebantur, non incongrue dici potest, quod fidem & spem virtutem habuerunt: quia credebant & sperabant se visuros Deum per speciem, qualiter eum tunc non videbant: quia non patuit eis cognitio Dei per speciem ante passionem Christi: qua consummata, à fide tranfierunt ad speciem.

DE CHARITATE QVA DILIGITVR DEVS ET proximus, quæ in Christo & in nobis est.

DISTINCT. XXVII. A

Cum autem Christus fidem & spem non habuerit, dilectionem tamē habuit in quantum homo tantam, quæ maior esse non valet: quia ex chari-